

1993 közgazdasági Nobel-díjasai - Fogel és North

A ssar Lindbeck a Svéd Királyi Tudományos Akadémia közgazdasági Nobel-emlékdíjat odaítélő bizottságának elnöke október 12-i sajtótájékoztatón ismertette a bizottság döntését. Eszerint 1993-ban Robert William Fogel és Douglass Cecil North kapta megosztva "a gazdaságtörténet újszerű értelmezéséért, a gazdaságelmélet és a mennyiségi elemzések összehangolt alkalmazásáért, az institutionális változások feltárásáért".

Az idén kitüntetett két amerikai professzor az Amerikai Egyesült Államokban a 60-as évektől ismét megerősödő institucionalizmushoz, az új intézményi iskolához sorolható. Az irányzat figyelmének középpontjában a gazdasági folyamatok történelmi befolyása, illetve az intézmények gazdasági életre gyakorolt befolyásának a vizsgálata áll. Hangsúlyozzák, hogy a gazdasági folyamatok alakulása elválaszthatatlan a fennálló intézményi rendszertől. Az intézmények pedig a történelem során változnak, s velük változik a társadalom és a gazdaság is. Az intézmények, a társadalom és a gazdaság közt kölcsönös egymásrahatás, interdependencia áll fenn. A létező, illetve létrejövő intézmények elősegíthetik, vagy korlátozhatják a gazdálkodó alanyok magatartását. Az ilyen típusú "intézményi" elemzéshez a hagyományos közgazdasági vizsgálódásokat elengedhetetlenül párosítani kell a szociológiai, politikaelméleti, történelmi megközelítésekkel is. A svéd akadémia indoklása ki is emeli, hogy "R. Fogel és D. North azok közé tartozik, akik a legsikeresebben integrálták ezeket a tudományokat", továbbá, hogy "először történik, hogy kimondottan gazdaságtörténészek kapják a díjat. Úttörők ők, s e tudomány vezéralakjai".

Fogel és North érdeme nemcsak az interdiszciplináris megközelítés, hanem az is, hogy a hagyományos gazdaságtörténeti vizsgálódások helyett is más javasoltak, és ezzel nagymértékben hozzájárultak az ún. "new economic history" megteremtéséhez. Az általuk javasolt megközelítést kliometriának is nevezik. A kliometria a történelmi források kvantitatív modellekkel történő hasznosítását szolgáló metodika. Segítségével a hézagos adatsorok finomíthatók, javíthatók és a történelmi források sikeresebben használhatók fel a gazdasági előzmények magyarázatára, ezzel teljesebbé téve azok értékelését, vagy gyakran számos korábbi tétel megkérdőjelezését, sőt elvetését eredményezi.

Lindbeck a sajtótájékoztatón utalt arra is, hogy az idei két kitüntetett nevével az elmúlt évtizedben már találkozott a jelöltek között a végső döntést meghozó testület, de "az ő idejük most érkezett el, miután láthatjuk, hogy a kevésbé fejlett országokban hiányzik a jó intézményi rendszer és tanúi lehetünk annak, hogy mi történik a korábbi keleti blokk gazdaságával".

Robert William Fogel 1926. július 1-jén született New York Cityben. Egyetemi tanulmányait a Cornell- és a Columbia Egyetemen végezte, a PhD-fokozatot pedig 1963-ban a Johns Hopkins Egyetemen szerezte meg. Oktatói pályafutása 1958-ban a Johns Hopkins Egyetemen kezdődött, majd 1960-64-ben a Rochester Egyetemen folytatódott. 1963-64-ben Ford ösztöndíjjal tudományos kutató a Chicagói Egyetemen, majd 1964-től itt tanít. 1965-ben már professzor. 1969-ig a közgazdaságtan, 1970-75 között a közgazdaságtan és a gazdaságtörténet professzora. 1968-75-ig párhuzamosan tanít a Rochester Egyetemen is. 1975-81-ig a Harvard professzora, majd 1981-ben visszatér a Chicagói Egyetemre, ahol a Walgreen Alapítvány és a Center of Populations Economics igazgatója. A tudományos társaságok közül tagja többek közt: Econometrie Society, Royal Economic Society, Economic History Association (1977-78-ban elnöke), American Science History Association (1980-81-ben elnöke),

International Union for Scientific Study of Population, American Academy of Arts and Sciences, National Academy of Sciences. A Social Science History (1976-80) és az Explorations Science History (1970-től) folyóiratok szerkesztő bizottsági tagja és főszerkesztője a Quantitative studies in history-sorozatnak (1971-76), valamint az Interdisciplinary perspectives in modern history-sorozatnak 1979 óta. A National Bureau of Economic Research társelnöke 1978 óta és a hosszú távú növekedés tényezőinek történeti vizsgálatával foglalkozó kutatási alprogram igazgatója.

A díj odaítélő indoklás szerint Fogel műveivel hozzájárult a kutatási módszerek megújításához és továbbfejlesztéséhez. A tradicionális leíró módszer helyett a kvantitatív elemzés híve. A kutatás kezdetekor saját magunk számára fel kell tenni a kérdést, hogy "hogyan számítunk" és "mit akarunk mérni" s egyértelmű választ kell adnunk ezekre. A megfelelő matematikai-statisztikai eljárást, vagy ökonometriai modellt csak ezután választhatjuk ki, illetve fogalmazhatjuk meg. A történeti folyamatok fejlődésükben történő komplex vizsgálatához a standard racionális modellekkel szemben előnyben részesíti a folyamatos kiválasztású modelleket és hangsúlyozza a modell elágazási pontjainak felismeréséhez szükséges kulcsok gondos megkeresését. A módszer kérdéseit állítja a vizsgálódás középpontjába többek közt az alábbi írásaiban: Reinterpretation of american economic history (1971 társszerző: Engerman); Quantitative economic history: An interim evaluation pars trends and present tendencies (1971 társszerző: Fishlow); The limits of quantitative methods in history (1975.; "Scientific" history and traditional history (1982 társszerző: Elton); Some notes on the scientific methods of. Simon Kuznets (1989); Problems in modeling complex dynamic interaction: The political realignment of the 1950 's (1992).

A 80-as években vizsgálódásainak középpontjába a gazdasági fejlődés hosszú trendjeinek elemzése és a hosszú távú növekedés tényezőinek történeti vizsgálata került. Ehhez számos új adatot kutatott

fel. Tíz generációra vonatkozó adatállományokat összekapcsolva a XVIII. századig visszamenőleg elemezte a gazdasági és kulturális tényezők közti kölcsönhatást olyan változókkal, mint a megtakarítási ráta, a nők foglalkoztatottsági aránya, a termékenységi és halálozási ráta, a gazdasági és szociális mobilitás, a migrációs ráta. Foglalkozott továbbá olyan kérdésekkel, mint: a háztartások jelenlegi és múltbeli magatartása közti kapcsolatot; miként menekült meg, illetve győzte le Európa az éhínséget; Európában és Amerikában mennyi idő alatt és milyen eszközökkel győzték le az éhínségeket és csökkentették a halálozási rátát; hogyan alakult az árugalmasság, a halálozási ráta, a krónikus alultápláltság; milyen új forrásai és eszközei vannak a táplálkozás, az egészségi állapot, az öregedés, a halálozási arányszám tartós tendenciái tanulmányozásának; az 1850-es politikai változás gazdasági jelentősége.

Fenti témaköröknek szenteli "A hosszú távú gazdasági növekedés történelmi tényezői"-sorozatban megjelent alábbi working paperjeit: Nutrition and the decline in mortality since 1700; Some additional preliminary (1986, 180.p.) findings.;

Second thoughts on the European escape from hunger famines, price elasticities, entitlements, chronic malnutrition, and mortality rates (1989, 84. p.); The conquest of high mortality and hunger in Europe and America timing and mechanism (1990, 65. p.); Modeling complex dynamic interactions the role of intergenerational, cohort, and period processes and of conditional events in the political realignment of the 1850's (1990, 63. p.); New sources and new techniques for the study of secular trends in nutritional status, health, mortality, and the process of aging (1991, 108 p.); Toward a new synthesis on the role of economic issues in the political realignment of the 1850's (1992, 57 p.); Early indicators of later work levels, disease, and death (1992, 36 p.).

A 60-as évek elején azt a kérdést vizsgálja, hogy mi volt a vasút tényleges jelentősége az USA gazdasági fejlődésében. E témakörnek két könyvet - *The Union pacific railroad: A case in premature enterprise* (1960), *Railroads and american economic growth: Essays in econometric* (nem sajtúhiba - M.I.) *history* (1964) - szentel és 1985-ben a *Railroads as an analogy to the space effort some economic aspects* írásában mégé vissza is tér hozzá. Az amerikai vasút történetének 1964-es könyvében történő ökonometriai vizsgálatával széles körű elismertségre tett szert. Megkérdőjelezi Schumpeter azon tézisét, mely szerint a gazdasági növekedés döntően, vagy legalábbis nagyrészt a jelentős technikai felfedezésektől függ, illetve Rostownak a technikai áttörés jelentőségére vonatkozó kijelentéseit. Az Amerikában is széles körben elterjedt azon közkeletű hittel szemben, hogy a vasút döntő szerepet játszott a gazdaság fejlődésében, bebizonyította, hogy ez a hozzájárulás alig érte el a bruttó társadalmi termék 3 %-át, illetve a nemzeti jövedelmet csak 1-1,2 %-kal növelte. Természetesen nem tagadta a vasút szükségességét a gazdasági fejlődéshez, de a gazdasági fejlődés számtalan változás - köztük intézményi - végeredménye, és ezt a fejlődést igazán inkább a kisebb változások összegeződése ösztönzi.

Fogel nevét azonban nem az eddig tárgyalt kérdések kapcsán elért eredményei alapján ismerik elsősorban, hanem az 1974-ben megjelent, a néger rabszolgasággal foglalkozó *Time on the cross: The economics of American Negro slavery* (társszerző: Engerman, című könyve alapján, mely 1989-ben új kiadásban is megjelent. A mű az amerikai történelem egyik legdivatosabb írása, a kritikák, a pro és kontra reagálások az eredeti kötet többszörösét teszik ki. A könyvet lefordították spanyol, olasz, japán nyelvre, sőt már 1974-ben Braille átiratban is kiadták. Fogel és Engerman adatokkal alátámasztva fejtették ki részletesebben azt, amin Conrad és Meyer a Chicagói Egyetem lapjának a *Journal of Political Economy* hasábjain 1958-ban felvetettek. Conrad és Meyer támadta elsőként azt az ortodox nézetet, hogy a rabszolgaság eredménytelen és gazdaságtalan termelési forma.

Fogel és Engerman viszont már fajgyűlölőnek titulált mindenkit, aki a hagyományos felfogást képviselte.

Fogelék nézete tömören az alábbi pontokban foglalható össze:

- A rabszolgaság nem volt irracionális intézmény az ültetvénytulajdonosok szemszögéből, hisz igen jól megfelelt gazdasági érdekeinek. A rabszolgavásárlás jövedelmezőbb befektetés volt, mint a hasonló összeg befektetése az iparba.
- A rabszolgaság intézménye gazdaságilag nem volt pusztulásra ítélt a polgárháború küszöbén. A gazdasági tényezők önmagukban nem akarták volna a pusztulást.
- A polgárháborút közvetlenül megelőző időszakban a rabszolgatartók nem ítélték meg pesszimiztán a rendszer jövőjét, sőt hallatlan prosperitását remélték.
- A nagybani termelés, a jobb irányítás, a munka és tőke jobb kihasználása eredményeként a rabszolgaság mezőgazdasági termelés délen 35 %-kal hatékonyabb volt, mint az északi családi farmoké.
- A tipikusan mezőgazdasági rabszolga munkás nem volt lusta és alkalmatlan, sőt igen intenzíven dolgozott és hatékonyabban mint fehér társai.
- Nem igaz az, hogy a rabszolgaság inkompatibilis az ipari rendszerrel.
- Nem igaz, hogy szexuális kizsákmányolás és szabadszerelem jellemezte a fekete családokat. A rabszolgaság idején is a család volt a társadalmi rendszer alapegysége és az ültetvényesnek gazdasági érdeke volt a rabszolgacsalád stabilitásának a megőrzése.
- Az anyagi (nem a pszichológiai) létfeltételei a rabszolgának kedvezően alakultak, de nem a mai értelemben, hisz a XIX. században minden dolgozónak - rabszolgának és szabadnak - egyaránt nehéz volt a helyzete.

- A rabszolgát természetesen kizsákmányolták, de a kizsákmányolás foka alacsonyabb volt, mint ahogy ezt általában elképzelték. Élete során a tipikus mezőgazdasági rabszolga az általa termelt jövedelem közel 90 %-át felélte.
- 1840 és 1860 között az egy főre jutó jövedelem gyorsabban nőtt délen, mint másutt. Sőt 1860-ban olyan szinten állt, melyet Olaszország a második világháború kitöréséig sem ért el.

Fogel is az emberhez méltatlan rendszernek tartja a rabszolgaságot. Hangoztatja azonban, hogy megszűnését nem gazdasági gyengeség eredményezte, hanem politikai döntések és indokok. Fogel behatóan a rabszolgarendszernek a gazdasági vonatkozásait tárgyalja és ennek pozitív bemutatása nem jelenti azt, hogy erkölcsileg és politikailag ne ítélte volna el a rabszolgaságot. Ezt családi helyezete is alátámasztja, hisze felesége Einel asszony színesbőrű. Akit részletesebben is érdekel Fogel tevékenysége, illetve az általa vizsgált kérdések, annak szíves figyelmébe ajánlom az University of Chicago Press gondozásában 1992-ben megjelentetett, közel 500 oldalas, *Strategic factors in nineteenth century American economic history: A volume to honor Robert W. Fogel* című gyűjteményes kötetet.

Douglas Cecil North 1920. november 5-én született Cambridge-ben (Massachusetts állam). Egyetemi tanulmányait 1942-ben a kaliforniai Berkeley Egyetemen fejezte be és itt is szerezte meg a PhD-fokozatot 1952-ben. Oktatói tevékenységét is a Berkeley-n kezdte már 1946-ban, majd 1950-ben a Sainhe-Louisi Washington Egyetemen folytatta, 1960-tól professzorként, 1967-1979 között a közgazdaságtan tanszék vezetője, 1983-tól pedig az egyetem emeritus professzora.

Tanított közgazdaságtant, gazdaságtörténetet, sőt 1982-től a jog és szabadság című tárgy professzora is. Vendégoktatóként 1979-ben Houstonban a Rice Egyetemen politikai gazdaságtant oktatott, 1981-82-ben Angliában a Cambridgei Egyetemen pedig Amerika történetével és intézményeivel ismertette meg hallgatóit. Többek közt

tagja az American Economic Association, Economic History Association (1972-73-ban elnöke), American History Association, Western Economic Association (1975-76-ban elnöke) tudományos társaságnak. 1960-66-ban társszerkesztője a Journal of Economic History-nak, 1967-től tagja a National Bureau of Economic Research igazgatótanácsának. Számos országnak, illetve kormányoknak - Peru, Argentína, Oroszország, Csehszlovákia - volt a gazdasági tanácsadója.

Az 1960-as években a 70-es évek elején egyik élharcosa az "új gazdaságtörténet"-nek, a neoklasszikus közgazdasági tételek és az ökonometriai modellek együttes alkalmazásával keresi a választ, illetve a megoldást a gazdaságtörténet lényeges problémáira. Ebben az időszakban vizsgálódásai középpontjában olyan kérdések állnak, mint: az amerikai gazdaság 1790-1860 közti növekedésére vonatkozó modell kidolgozása; a neoklasszikus elmélet sikeres felhasználása Amerika gazdaságtörténetének elemzésében; az institutionális változások általános modelljének megalkotása és ennek gazdaságtörténeti felhasználása; az 1790-1860-as időszakra a fizetési mérleg alakulásának megvizsgálása, az export-import árindex kidolgozása; a tengeri hajózás hatékonysági indexének kiszámítása az 1600-1914 közti időszakra. A fenti kérdések elemzésének szenteli *The economic growth of the United States 1790 to 1860* (1961), *Growth and welfare in the American past: A new economic history* (1966), *Institutional change and American economic growth* (/1970/ társszerző: Davis) című könyveit, valamint *Sources of productivity change in ocean shipping 1600-1850* (1968) és *An economic theory of the growth of the Western world* (1970, társszerző: Thomas) című cikkeit.

Az institutionális változások elemzése során felfigyelt a tulajdonjog szerepére. A tulajdonjog elméletére támaszkodva az iparosodás történetének egy egészen új megközelítését adta. Ezt állítja vizsgálódásainak középpontjába *The rise of the Western world: A new economic history* (1973, társszerző: Thomas) című könyvében, melyet francia, japán, német, olasz, spanyol nyelvre is lefordítottak. "A

nyugati világ felemelkedése" nagy feltűnést keltett szakmai körökben és számos kritika, ismertetés is megjelent róla. Bírálóinak adott válaszát és eredeti téziseinek továbbfejlesztését tartalmazza a Structure and change in economic history (1981) című könyve. North e két könyvében nemcsak azt vizsgálta hogyan változik az idők folyamán a gazdaság, hanem célul tűzte ki a struktúraváltozás elemzését is. A struktúra nála magába foglalta a politikai és gazdasági intézményeket, a technológiát, a népességet és a társadalom ideológiáját is. Elemzése három változó megfigyelésén alapult; a gazdasági tevékenység ösztönző erejét megteremtő tulajdonjogon; a tulajdonjogi törvényeket megszabó és betartató államon; valamint az ideológián, az erkölcsi és etikai elvek rendszerén, melyek meghatározzák, hogy az egyének miként valósítják meg elképzeléseiket. Egy kis ízelítőt ad North megközelítéséről, ahogyan azt a tényt tárgyalja, hogy a feudalizmusban a jobbágyok a hét bizonyos napjain a földesúrnak robotoltak. A marxisták - mutat rá - ezt a jelenséget tipikus példának tekintették arra, hogyan kényszerítik ki leplezetlenül a többletmunkát a prekapitalista viszonyok közt. Itt valójában azonban arról van szó szerinte, hogy a robot a feudalizmusban - ahol a törvény és a rend kiváltság volt, a tulajdonjogok pedig nem voltak egyértelműek - az élet és a vagyon biztonságáért cserébe adott munkaidő. Következésképpen a marxista beállítással ellentétben a feudalizmusból a kapitalizmusba való átmenetet nem a földesurak vagyonuktól való erőszakos megfosztása jellemzi, hanem a nemzeti állam megerősödése és a tulajdonjogok törvényes kereteinek biztosítása mind személyi, mind tárgyi vonatkozásaiban. Ezen az alapon radikálisan új szemszögből szemlélte a nyugati világ 1660-tól 1900-ig terjedő történelmét.

A 80-as évektől pedig egyre újabb és újabb elemekkel gazdagította az intézményi közgazdaságtant.

A gazdasági növekedést nála nemcsak a népesség száma, az erőforrások mennyisége, a technikai haladás határozzák meg, hanem

legalább ilyen fontos az intézményi struktúra is. Másként megközelítve ez úgy is megjelenik nála, hogy a gazdasági tevékenységből - a tevékenységek cseréjéből - származó nyereség növelését a specializálódásból és a munkamegosztásból eredő gazdaságosság, illetve nagyobb termelékenység teszi lehetővé és ez szorosan kapcsolódik az új technológiák, valamint a termelés hatékonyabb formáinak a fejlődéséhez. Ez azonban csak az egyik oldal. North ezt kiegészíti azzal, hogy a nyereség realizálásához megfelelő institutionális keretek is szükségesek. Az intézmények az önérdéküket követő egyének tömegméretű cselekvésének eredményeként spontán módon alakulnak ki. Az új intézmények általában akkor alakulnak ki, amikor az egyes társadalmi csoportok olyan előnyök és nyereségek megszerzésére látnak lehetőséget, amelyeket a fennálló intézményi keretek közt már nem tudnak megszerezni. Az intézmények működése azonban ún. tranzakciós költségekkel jár. Ezek a gondolatok megtalálhatók többek közt a *Government and the costs of exchange in history* (1984) című cikkeiben. Érdekességként említem, hogy Is it worth making sence of Marx című előadásában (1986) azt elemezve, hogy Elster és Marx hogyan értelmezték a termelőerők és termelési viszonyok történelmi fejlődését, arra a következtetésre jutott, miszerint a köztük lévő feszültség a tranzakciós költségek segítségével jobban megérthető.

Az évtized végére már arra a következtetésre jut, hogy az intézményi változások endogének. Ha az intézményeket úgy tekintjük, hogy azok a játékszabályozók, akkor a gazdálkodó szervezetek a játékosok, a köztük kialakuló kölcsönös kapcsolatok pedig az institutionális változások kulcsát adják. A játékos (a gazdálkodó egyén) döntését, választását a saját maga által felállított elképzelés, elméleti modell határozza meg. Ez az elképzelés azonban - mutat rá North - komplex kapcsolatban áll az egyén korlátolt információival, gazdasági céljaival, a komplementaritással és az institutionális mátrix externália hálójával. Az egyén döntésének pedig konzisztensnek kell lennie a determinánsok meglévő szerkezetével, ami egyben azt is

jelenti, hogy az intézmények korlátozzák is a gazdasági alanyok magatartását.

1990-ben megjelent institution, *Institutional change and economic performance* című könyvében többek közt arra keresett választ, hogy miért vannak szegény és gazdag országok. Az intézmények fejlettségével, amely egyébként múltfüggő, magyarázza, hogy a meglévő intézmények egyes nemzetek fejlődését elősegítették, míg másokét gátolták, akár azért, mert hiányoztak, akár azért, mert a meglévők nem voltak megfelelőek. Felhívja a közgazdászokat arra, hogy gondolják újra, mikor elégségesek "törvényeik" egy probléma megmagyarázására, s mikor nem. Az utóbbi esetben pedig segítségükre lehet a rendszerezetten integrált institutionális elemzés, amely számos új eredményt hozott a gazdaságtörténetben. Részletesen taglalja a csere tranzakciós költség elméletét. Bemutatja az intézmények, a tranzakciós- és a termelési költségek kölcsönös viszonyát és kiemeli, hogy az intézményi bizonytalanság nagyobb tranzakciós költségekkel jár, ez pedig csökkenti a növekedési lehetőségeket.

North az elmúlt három évtizedben behatóan foglalkozott a gazdasági teljesítmény, az intézmények, az erkölcs, az ideológia kapcsolatával. Vizsgálódásai alapján arra az eredményre jutott, hogy a hagyományok, a hosszú időn át kialakult etikai magatartás a gazdasági életben, és az emberi magatartás határozza meg alapvetően a gazdaság működését. Ha pedig ez így van, akkor nem lehet - különösen rövid távon - lemásolni a másutt jól működő modelleket. Ez pedig különösen fontos lehet a kelet-európai országok számára. Ebben ugyanis benne van az, hogy a politikai változások után reménykeltő gazdasági átalakulásnak csak ott van esélye, ahol piacgazdasági tradíciók vannak. Ahol nincs, ott a szilárd jogi és intézményi kereteket kell megteremteni és a tulajdonviszonyokat egyértelműsíteni.

North, aki valójában sokat tud az intézmények szerepéről, változásáról az *Institutions and economic theory* (1992) című

tanulmányában, amelyben a gazdasági és politikai "piac" különbségeit is tárgyalja, az alábbi fontos megállapításra jut: "De az irányváltás azonban egy bonyolult folyamat, amelyről igen keveset tudunk.... A végkövetkeztetésünk az, hogy nagyon keveset tudunk az institutionális változások alakulásáról és különösen a gazdasági és a politikai piac közti kölcsönhatásról". Az irányváltáshoz kívánt tanácsadóként segítséget nyújtani Václav Havelnak, közreműködve a vocseres privatizáció és az árliberalizációs program kidolgozásában. Valószínűleg a cseh és oroszországi tapasztalatai is tükröződnek a Privatization, incentives, and economic performance (1992) című előadásában, melyről azonban - mivel eddig nem jutottam hozzá - sajnos nem tudok bővebbet mondani.

Mindkét díjazott nagyon örült az elismerésnek. North aki éppen a Cseh Köztársaságban tartózkodott, kijelentette, hogy "alig tudtam hová lenni a meglepetéstől", munkájával kapcsolatban pedig elmondta, hogy "Arra igyekszünk magyarázatot adni, hogyan működik az intézményi struktúra... A politikai rendszer reméljük, végtére is kialakítja a gazdasági intézményeket".

Fogelnek ugyancsak örömet okozott a hír, de nem volt teljesen meglepve. "Többen elmondták nekem, - nyilatkozta rádióinterjújában - hogy engem, javasoltak, így a hír nem ért teljesen váratlanul".

Fogel díjazása egyébként azt is jelentette, hogy a Chicagói Egyetem oktatói már 4 év óta folyamatosan a kitüntetettek közt vannak.

A két kitüntetett gazdaságtörténész tovább növelte az amerikai közgazdasági Nobel-díjasok számát. A 25. alkalommal kiadott Alfred Nobel-emlékdíjjal a kitüntetettek száma elérte a harmincnégyet, ebből 22 amerikai. Lindbeck ezt az arányt azzal magyarázta, hogy a közgazdasági kutatásokban - mind az analitikusban, mind a történetiben - az USA vezet Európa előtt.